

глас.

- Малко.

- Ако искаш, мога да ти заема някои книга... Дори можем да я четем заедно...

- Аз ще посещавам Магнаур, - отвърна твърде рязко Иваница. - Надявам се, че там ще науча добре да чета гръцки...

Ефросина не отговори нищо, големите ѝ пъстри зеници светнаха като очи на пепелянка, и веднага угаснаха, закрити от тъмната тежка коприна на миглите. Тази ромейка, родена на остров Кипър, не напразно бе играла две години пантомими в <sup>Хи</sup>доподрума.

С най-хубавата си усмивка тя снисходително докосна длан до лицето му, каза небрежно - какво упорито дете - и бързо се отдалечи към <sup>Р</sup>статора Адриан, който не откъсваше поглед от тях. Сълзи на гняв и обида дунаха гърлото ѝ.

- Защо сте ми довели този дързък и неучтив момък? - изсърска тя бледна, с треперящи устни. (Никой мъх досега не е посмивал да ми отвърща така.

Адриан поглади спокойно брадата си и каза:

- Това е едно диво вълче. Не бой се. Ще го спитомим лесно. Сегѝ започни с небрежно сестринско участие. Говори му за Хемуса, за майка му. Не виждаш ли, че на бедното момче му е мъчно за родната земя... Затова е тъй зло и недоверчиво.

Ефросина метна един презрителен поглед към <sup>Р</sup>статора.

- Няма ти да те учиш какво да прави...

И с учудване забеляза, че всичкият ѝ гняв е изчезнал.

Мъчно му е... Затова е тъй зло и недоверчиво.

Нежност към самотния пленник цъфна в сърцето ѝ. Веселият момък и Теофил бяха седнали до буйно пламтящия огън и от време на време високо се изсмиваха. Веселият момък имаше кръгло лице и хубави зъби. Беше най-искусният свирач и певец на Визанс, от-